

Tožba, vložena 11. januarja 2010 – Inuit Tapiriit Kanatami in drugi proti Parlamentu in Svetu

(Zadeva T-18/10)

(2010/C 100/64)

Jezik postopka: angleščina

Stranke

Tožče stranke: Inuit Tapiriit Kanatami (Ottawa, Kanada), Nattivak Hunters & Trappers Association (Qikiqtarjuaq, Kanada) Pangnirtung Hunters' and Trappers' Organisation (Pangnirtung, Kanada), Jaypootie Moesiesie (Qikiqtarjuaq, Kanada), Allen Kooneliusie (Qikiqtarjuaq, Kanada), Toomasie Newkingnak (Qikiqtarjuaq, Kanada), David Kuptana (Ulukhaktok, Kanada), Karliin Aariak (Iqaluit, Kanada), Efstathios Andreas Agathos (Atene, Grčija), Canadian Seal Marketing Group (Quebec, Kanada), Ta Ma Su Seal Products (Cap-aux-Meules, Kanada), Fur Institute of Canada (Ottawa, Kanada), NuTan Furs, Inc (Catalina, Kanada), Inuit Circumpolar Conference Greenland (ICC) (Nuuk, Kanada), Johannes Egede (Nuuk, Kanada), Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) (Nuuk, Kanada) (zastopniki: J. Bouckaert, M. van der Woude in H. Viaene, odvetniki)

Toženi stranki: Evropski parlament in Svet Evropske unije

Predlogi tožčih strank

- tožba naj se razglasi za dopustno;
- Uredba št. 1007/2009 naj se razglasi za nično na podlagi člena 263 PDEU;
- toženim strankam naj se naloži plačilo stroškov tožčih strank;
- toženim strankam naj se naloži plačilo svojih stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Tožče stranke, lovci in lovci s pastmi na tjunlje iz skupnosti Inuit, posamezniki, ki so drugače vpleteni v druge dejavnosti v zvezi z izdelki iz tjunljev, organizacije, ki zastopajo interese skupnosti Inuit, ter drugi posamezniki in podjetja, ki se ukvarjajo s predelavo izdelkov iz tjunljev, s to tožbo predlagajo razglasitev ničnosti Uredbe (ES) št. 1007/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o trgovini z izdelki iz tjunljev⁽¹⁾, ki določa omejitve glede dajanja na trg Evropske unije izdelkov iz tjunljev.

Tožče stranke v utemeljitev svojih trditev navajajo tri tožbene razloge.

Prvič, tožče stranke zatrjujejo, da sta Evropski parlament in Svet napačno uporabila pravo, ker sta kot pravno podlago za sprejetje izpodbijane uredbe uporabila člen 95 ES (sedaj člen 114 PDEU). Tožče stranke v zvezi s tem navajajo, da je z ustaljeno sodno prakso Sodišča Evropske unije potrjeno, da mora biti cilj ukrepov, na katere se nanaša člen 95 ES, dejansko izboljšanje pogojev za vzpostavitev in delovanje notranjega trga, ter da samo dejstvo, da učinkujejo na njegovo vzpostavitev, ne zadostuje za uporabo člena 95 PES. Tožče stranke menijo, da rezultat izpodbijane uredbe ni tako izboljšanje, kot se zahteva s sodno prakso Sodišča Evropske unije, ampak nasprotno, dejansko odprava vsake možnosti notranjega trga na področju izdelkov iz tjunljev, na katere se nanaša uredba.

Drugič, tožče stranke zatrjujejo, da sta toženi stranki napačno uporabili pravo, ker sta kršili načeli subsidiarnosti in sorazmernosti, kot sta določeni v členu 5 PEU in nato nadalje obravnavani v Protokolu o uporabi načel subsidiarnosti in sorazmernosti. Trdijo, da toženi stranki ne dokažeta, zakaj je potrebno posredovanje na ravni Evropske unije. Tožče stranke poudarjajo, da sta samo dve državi članici prepovedali izdelke iz tjunljev. Poleg tega trdijo, da čeprav bi se za delovanje na ravni Evropske unije upoštevala zahteva subsidiarnosti, bi za uresničitev ciljev uredbe zadostovali manj vsiljivi ukrepi. Tožče stranke izpodbijajo dejstvo, da sta toženi stranki izbrali skoraj popolno prepoved izdelkov iz tjunljev, namesto da bi sprejeli manj omejevalne možnosti, kot so zahteve o označevanju.

Tretjič, tožče stranke trdijo, da izpodbijana uredba neupravičeno omejuje eksistenčne možnosti tožčih strank s tem, ko njihove ekonomske dejavnosti krči na tradicionalne načine lova in eksistenčna sredstva. Zatrjujejo, da jih kljub temu neposrednemu vplivu na vsakodnevni način življenja, niti Svet niti Parlament nikoli nista zaslišala. Poleg tega tožče stranke trdijo, da toženi stranki nista tehtali interesov skupnosti Inuit glede preživetja na Arktiki z moralnimi prepričanji nekaterih državljanov Unije in tako kršili člen 1 Protokola št. 1 k Evropski konvenciji o človekovih pravicah (EKČP) in člen 8 EKČP v povezavi s členoma 9 in 10 EKČP, in kot je razložen v sodni praksi Sodišča, in njihove temeljne pravice do zaslišanja.

⁽¹⁾ UL 2009, L 286, str. 36.